

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. П., 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ангелина Бисеркова

при участието на секретаря Елена Пашова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Гражданско дело № 20231230101231 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от Д. С. Г., ЕГН ***** от град П., ул.“В.“ № ** против „Ел.Пр.“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр.К., ул.“П.Н.“ № * / гр.С. ****, район „Мл.“, бул.“Ц. ш.“ № ***, бл. Б.М. Б. Ц., представлявано от Д.К.Д..

Ищецът твърди, че през месец юли 2023 г. е получил съобщение от НОИ, ТП –Бл., с което го уведомили, че въз основа на запорно съобщение № 13425/26.06.2023 г. по описа на ЧСИ Г.Ц. ще му удържат сума от получаваната пенсия, тъй като имал /ищецът/ дълг по изпълнително дело № 427/2023 г. по описа на същия съдия-изпълнител. Ищецът разговарял с ЧСИ и научил, че през 2009 г. е осъден за сума, която е предмет на принудителното изпълнение по изпълнително дело № 427/2023 г. Ищецът помолил ЧСИ да прекрати делото и вдигне запора, но получил отказ. През месец септември 2023 г. ищецът не получил в пълен размер пенсията си, поради наложения от съдебния изпълнител запор.

Ищецът твърди, че през 2009 г. срещу него е издаден изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 97/2014 г. Твърди, че от издаване на изпълнителния лист до образуване на изпълнителното дело

кредиторът не предприел никакви действия по изпълнението. Счита, че поради изтеклия голям период време – повече от четири години, вземането на кредитора е погасено по давност. Твърди, че по това изпълнително дело не му е връчвана призовка. Сочи, че изпълнителното дело било прекратено поради перемпция.

Ищецът сочи още, че от 2014 г. до образуване на новото изпълнително дело № 427/2023 г. не са предприети никакви действия по принудително изпълнение на вземането, поради което същото /вземането по изпълнителния лист/ е погасено по давност.

С изложеното се обосновава искане за постановяване на решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, несъществуването на правото на принудително изпълнение за паричните притезания по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. № 872/2009 г. по описа на Районен съд град П., за сумите: 633,69 лева – главница; 50,93 лева – законна лихва; 83 лева - разноски по делото, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 427/2023 г. по описа на ЧСИ Г.Ц. с рег. № 702, както и че посочените от съдебния изпълнител към 13.09.2023 г. суми: 633,69 лева олихвяема сума /главница/; 167,04 лева – неолихвяема сума; 916,41 лева лихва и 187,14 лева – пропорционална такса с ДДС /такси и разноски за съдебен изпълнител/, не се дължат.

Ищецът прави доказателствени искания. Представя писмени доказателства, доказателство за платена държавна такса по предявения иск.

С определение № 784/19.09.2023 г. съдът е уважил искането на ищеца за допускане на обезпечение на предявения иск. Наложена е обезпечителна мярка „спиране на изпълнението по изпълнително дело № 427/2023 г. по описа на ЧСИ Г.Ц. рег. № 702 на КЧСИ с район на действие БОС. На ищеца е определена парична гаранция в размер на 268 лева, която е платена по сметка на съда /разписка на лист 17 в делото/.

Препис от исковата молба и доказателствата са надлежно връчени на ответника, който в законоустановения срок депозира писмен отговор с препис за другата страна.

В срока за отговор ответникът заявява становище за допустимост и неоснователност на предявения иск. Не оспорва твърденията на ищеца за издаден изпълнителен лист за процесните суми, както и образуване на

посочените в исковата молба изпълнителни дела.

Оспорва като неоснователни ищцовите твърдения за погасяване на сумите по процесния изпълнителен лист поради изтекла погасителна давност. Твърди, че по посочените в исковата молба изпълнителни дела кредиторът е предприемал активни действия, всяко от които е прекъсвало давността относно вземането, поради което давността не е изтекла до предявяване на иска. Сочи, че в случая изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, срещу която не е подавано възражение от страна на длъжника. Сочи, че относно това обстоятелство страните не спорят. Твърди, че в случая следва да намери приложение чл.117, ал.2 ГПК. Счита, че в случая давността за вземанията по изпълнителния лист започва да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение. Пзовава се на чл.116, б.„в“ ЗЗД. Сочи решение № 252/17.02.2020 г. подело № 1609/2019 г. ВКС. Навежда доводи, че за вземане по изпълнително дело, образувано преди приемане на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. ОСГТК ВКС, до посочената дата следва да намери приложение задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което за времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му до датата на приемане на последващия тълкувателен акт /придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес, погасителната давност е спряла. Ако е налице осъществен състав по чл.433, ал.1, т.8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл.117, ал.1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен двугодишен срок, като при съдебно установено вземане срокът е всякога пет години.

С гореизложеното ответникът пледира за отхвърляне на исковете като недоказани и неоснователни. Претендира съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът е не се явява, представлява се от надлежно упълномощен адвокат, който поддържа предявените искове. Сочи доказателства. Оспорва като несъстоятелни доводите и възраженията на ответника, сторени с отговора на исковата молба. По същество на делото пледира за уважаване на исковете като доказани и основателни. Претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание. Депозира чрез процесуален представител писмена молба, в която заявява становище относно процеса и по същество на спора. Поддържа отговора на исковата молба. Не прави нови доказателствени искания. Заявява възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност, при условията на чл.235, ал.2 и ал.3 от ГПК, и като взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установи по делото, че на 15.02.2012 година, въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение № 1046/08.09.2009 г. по чл.410 ГПК, издадена по гр.д. № 872/2009 г. по описа на Районен съд гр. П., е издаден изпълнителен лист, с който Д. Ст. Г., ЕГН ***** е осъден да заплати на „Ч.Ел.Б.“ АД, ЕИК **** сумите: 633,69 /шестстотин тридесет и три лева и шестдесет и девет стотинки/ лева, представляващо неизпълнено задължение за заплащане цена на изразходвана електрическа енергия за периода от 01.09.2008 г. до 06.02.2009 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 04.09.2009 г.; сумата от 50,93 /петдесет лева и деветдесет и три стотинки/ лева представляваща лихва за забава върху вземането за главница, за периода 01.10.2008 г. до 20.08.2009 г., както и 83 /осемдесет и три/ лева разноси.

Въз основа на процесния изпълнителен лист и молба от 11.02.2014 г., подадена от „Ч.Ел.Б.“ АД, ЕИК ****, действащо чрез юрисконсулт, е образувано изпълнително дело № 97/2014 г. по описа на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № 702 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – гр. Бл.. С молбата за образуване на делото вискателят е направил искане за проучване доходите на длъжника и за предприемане на действия по налагане на запор върху такива, в случай че се установят.

С писма от 17.02.2014 г. ЧСИ е предприел действия по изискване на справки за налични банкови сметки на длъжника, за налични трудови договори и доходи на длъжника.

На 17.02.2014 г. ЧСИ Ц. е изпратил до длъжника покана за доброволно изпълнение /изх. № 1821/, с която уведомява адресата за образуваното

изпълнително дело, дължимите по същото суми, както и че при непогасяване на задълженията в определения срок за доброволно изпълнение, ще се пристъпи към принудително изпълнение. ПДИ е върната в цялост с отбелязване на връчителя, че адресатът не е намерен, къщата е необитаема. В тази връзка ЧСИ е събрал справка от НБД „Население“ относно длъжника, от която е установено, че ПНА на длъжника е посочения по делото, респ. в ПДИ, а именно гр. П., ул. „Н.В.“ № **. В тази връзка на постоянния и настоящ адрес на длъжника е залепено /на 10.03.2014 г./ уведомление по чл.47, ал.1 от ГПК.

На 25.02.2014 г. ЧСИ е изпратил нова ПДИ до длъжника на адрес гр.П., ул. „Н.В.“ № **. Няма данни за връчване на същата.

На 27.03.2014 г. по делото е постъпило удостоверение, издадено от НАП относно задължения на длъжника в общ размер 153,95 лева.

На 15.05.2023 г. ЧСИ е прекратил производството по делото поради настъпила перемпция. Препис от постановлението е изпратен на страните по делото, като длъжникът лично е получил книжата на 11.10.2023 г. на адрес гр.П., ул. „Н.В.“ № **.

В периода от 27.03.2014 г. до 15.05.2023 г. по изпълнителното дело няма данни за предприети действия от вискателя, от ЧСИ и/или от длъжника.

На 23.06.2023 г. дружеството –ответник, след като е изискал от ЧСИ по изд. № 97/2014 г. да му бъде върнат изпълнителния лист, е депозирал нова молба пред същия ЧСИ за образуване на ново изпълнително дело. Молбата е уважена – образувано е изпълнително дело № 427/2023 г. по описа на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № 702 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – гр. Бл.. С молбата за образуване на делото вискателят е направил искане за проучване доходите на длъжника, както и активните банкови сметки и за предприемане на действия по налагане на заповед върху такива, в случай че се установят. В хода на предприетите действия по установяване имущественото състояние на длъжника, ЧСИ е наложил на 26.06.2023 г. заповед върху банкови сметки на длъжника в „Пр.Кр.Б.“ ЕАД, „Ал. Б. Б.“ АД, както и върху пенсията на длъжника до размера на дълга.

На 26.06.2023 г. до длъжника е изпратено съобщение, с което се уведомява за размера на задължението към същата дата и за наложените заповеди. Съобщението е надлежно връчено на 11.10.2023 г.

На 25.07.2023 г. по изпълнителното дело е постъпила информация /писмо на лист 55/ от НОИ, че във връзка с наложения заповест върху пенсията на длъжника е направена удържка в размер на 468,81 лева.

До ЧСИ е постъпила справка и от „Ал. Б. Б.“ АД, че в наличната банкова сметка на длъжника няма авоар.

На 08.08.2023 г. длъжникът е депозирал пред ЧСИ молба, с която оспорва съществуването на вземането по процесния изпълнителен лист.

На 15.09.2023 г. въз основа на определение № 784/19.09.2023 г. по гр.д. № 1231/2023 г. по описа на Районен съд гр. П., ЧСИ е постановил спиране на изпълнението по изпълнителното дело.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединяване отрицателни установителни искове с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, с оглед на което в тежест на ищеца е да докаже твърдените от него правопогасяващи факти и обстоятелства, от които черпи правата си, а именно липса на годни изпълнителни действия в хода на процесните изпълнителни дела и изтекла погасителна давност към датата на депозиране на исковата молба в съда /въз основа на която е образувано настоящото дело/.

Разпоредбата на чл.439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Т.е. в това производство ищецът може да навежда всички правопогасителни, правоотлагащи, правопрекратяващи възражения, основани на факти, непреклудирани в производството по издаване на изпълнителното основание. Претенцията на длъжника следва да се основава на ново твърдение за настъпил факт, а не на липса на такъв, доколкото основанието на ответника вече е било доказано и удостоверено с изпълнителното основание.

Относно релевираното от ищеца възражение за изтекла погасителна давност, считано от издаване на процесния изпълнителен лист:

Тъй като ищецът не релевира конкретен период на давността, на която се позовава, и във връзка с която твърди, че не са били предприети годни изпълнителни действия, съдът следва да обсъди спирането и прекъсването на давността. В тази връзка намира следното:

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Съдебната практика е категорична, че в случаите, когато изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК или влязла в сила заповед за изпълнение по чл.410 ГПК /каквото е настоящият случай - въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д. № 1046/08.09.2009 г. по описа на Районен съд гр. П./ погасителната давност е винаги пет години, считано от датата на влизане в сила на заповедта, като влязлата в сила заповед за изпълнение установява вземането със СПН, поради забраната за пререшаване, освен при новооткрити и новонастъпили обстоятелства /чл.424 ГПК/.

В допълнение съдът счита за необходимо да посочи, че съгласно действащия ГПК, когато длъжникът не възрази в рамките на преклузивния срок по чл.414, ал.2 ГПК /в случая липсват такива твърдения/, заповедта за изпълнение влиза в сила, добива стабилитет, което има за последица окончателно разрешаване на правния спор относно съществуването на вземането по заповедта. Съгласно т.14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, действащият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес, поради което заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Последната се прекъсва с предявяване на иск за съществуване на вземането, като съгласно чл.422 ГПК предявяването на иска има обратно действие само ако е спазен срока по чл.415, ал.1 ГПК. Ако установителен иск по чл.422 ГПК не е предявен или ако е предявен след изтичане на срока по чл.415, ал.1 от ГПК, давността не се счита за прекъсната със заявлението. Наред с това, неподаването на възражение по чл.414, ал.2 от ГПК създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което с изтичането на срока заповедта влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно чл.416 от ГПК.

Поради горното настоящият съдебен състав намира за приложим в случая

чл.117, ал.2 от ЗЗД, доколкото безспорно е по делото, че процесният изпълнителен лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение.

Съгласно чл.116, б.“в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Същинско действие по принудително изпълнение може да предприеме само съдебния изпълнител или друг орган на принудително изпълнение – напр. публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността/ и то прекъсва давността, но последната е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова когато искането е направено от вискателя своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок по причина, независеща от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането /дори и когато то е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа по изпълнението/.

Доколкото ищецът претендира погасяване на вземането по давност, то значимо съобразно ТР № 2/13 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по делото, се явява обстоятелството дали по образуваното изпълнително производство са предприети валидни изпълнителни действия в рамките на течението на давностния срок.

Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по т.д. № 282013 г. на ОСГТК, т.10, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането /чл.116, б.“в“ ЗЗД/. Прекъсва давността предприемането на кое и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ/: насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за

доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение и др. Съгласно т.1 от тълкувателното решение налагането на заповест или възбрана в изпълнителното производство съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника, поради което прекъсва давността. С налагането на заповеста или възбраната длъжника започва за търпи ограничение в правната си сфера – неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори. В случая несъмнено се установи, че в рамките на изп.дело № 97/2014 г. взыскателят е поискал налагане на заповест върху вземания на длъжника единствено с молбата за образуване на делото /11.02.2014 г./, както и че такова действие не е било извършено от ЧСИ поради липса на установени налични банкови сметки/доходи/вземания на длъжника. Установи се още, че следващото искане от взыскателя за налагане на заповест е сторено с молбата за образуване на изп.дело №427/2023 г., както и че такъв е наложен през месец юни 2023 г. върху налични банкови сметки на длъжника и върху пенсията му.

Във връзка с горното съдът следва да съобрази и Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г., постановено по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителния процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В тази връзка и предвид категоричните данни по делото, че на 11.02.2014 г. е било образувано изпълнително дело № 97/2014 г. по описа на ЧСИ Г. Н. Ц. с рег. № 702 на КЧСИ, с район на действие района на ОС – гр. Бл., следва, че в периода 11.02.2014 г. до 25.06.2015 г. вкл. погасителна давност за процесните вземания не е текла. Погасителната давност е започнала да тече на 26.06.2015 г., когато е загубило сила ППВС № 3/1980 г. Считано от 26.06.2015 г. е започнала да тече нова давност по отношение на вземанията на кредитора по процесния изпълнителен лист, която не е била прекъсвана или спирана до изтичането на петгодишния погасителен давностен срок. Видно от материалите по процесните две изпълнителни дела не се установяват обстоятелства, имащи за правна последица спиране и/или прекъсване на давността в течение на

периода до 26.06.2020 г. /на която дата е изтекъл предвиденият в закона 5 г. погасителен давностен срок/. Такива действия не се навеждат и в отговора на исковата молба. Ето защо съдът счита за доказано релевираното от ищеца кредиторско бездействие в продължение на повече от пет години, поради което предявените отрицателни установителни искове са доказани и основателни и като такива следва да бъдат уважени.

С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените от последния разноси по делото в размер на 127 лева заплатена държавна такса и 600 лева заплатен адвокатски хонорар.

Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на претендираните от ищеца съдебни разноси представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, тъй като същото е в размер близък до минималния определен в чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07. 2004 г. и е съобразен с фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между Д. С. Г., ЕГН ***** от град П., ул.“В.“ № ** и „Ел.Пр.“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. К., ул. “П.Н.“ № * / гр. С. ****, район „Мл.“, бул. “Ц. ш.“ № ***, бл. Б.М. Б. Ц., представлявано от Д.К.Д., че не съществува правото на принудително изпълнение за паричните притезания по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. № 872/2009 г. по описа на Районен съд град П., за сумите: 633,69 лева – главница; 50,93 лева –законна лихва; 83 лева - разноси по делото, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 427/2023 г. по описа на ЧСИ Г.Ц. с рег. № 702.

ОСЪЖДА „Ел.пр.“ ЕАД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. С., район „Мл.“, бул.“Ц. ш.“ № ***, блок „Б.М. Б. Ц.“ да заплати на Д. С. Г., ЕГН ***** от град П., ул.“В.“ № ** съдебни разноси в размер на 727 /седемстотин двадесет и седем/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Бл. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____